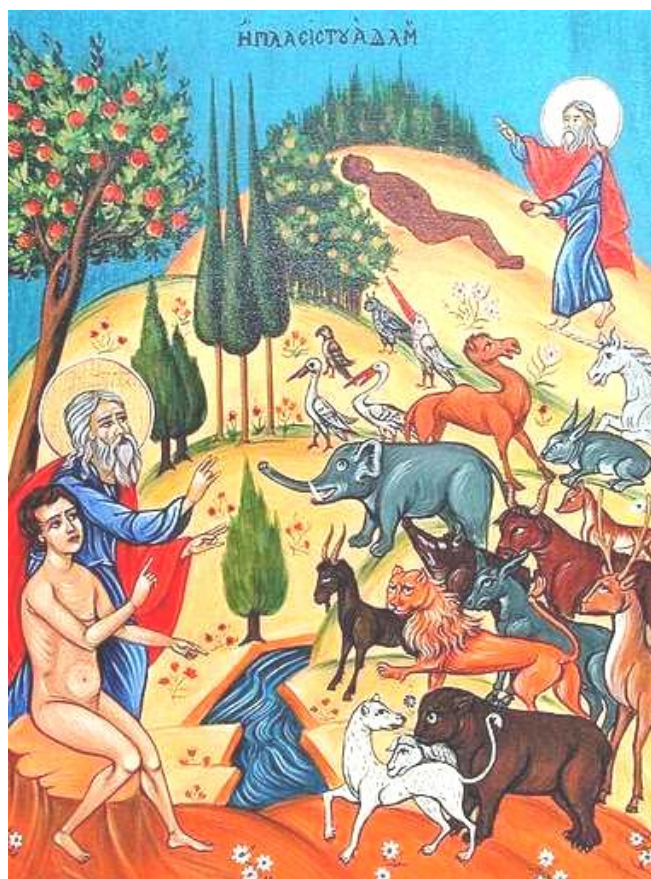

că avea cinci boi de înjugat: Te rog, iartă-mă, nu am când.

Zidirea lui Dumnezeu nu-L vede pe Ziditor: vede făptura vie din această lume, animalele, păsările, și se minunează, este cuprins de încântare, le studiază, se folosește de ele, le întrebuințează, dar nu are când să cugete la Creatorul acestor ființe! Făpturile vii sunt create de Dumnezeu, iar aici se vedește ceea ce Apostolul Pavel rostește în Epistola sa, că oamenii au slujit făpturii, în locul Făcătorului (Romani 1, 25), mai mult slujind zidirii decât lui Dumnezeu. Este, evident, modelul unui astfel de om precum biologul, profesorul, învățătorul, care se ocupă cu studierea păsărilor și a albinelor și nu vrea să știe nimic altceva, este absorbit de aceea căreia i se dedică. Albinele, păsările – și acestea sunt slugi ale lui Dumnezeu, ele neconținut îl cheamă: Vino la Domnul! Privește, și noi suntem creația lui Dumnezeu, iar El este cu mult mai minunat decât noi toți. – Nu, nu am când, iartă-mă! Aceasta este orbirea, aceasta este aplecarea mai mult spre lucrurile acestei lumi, și oamenii slujesc făpturii mai mult decât Făcătorului.

Iar al treilea spune: M-am însurat, de aceea nu pot veni. El reprezintă pe acela care nu vede pe nimeni în această lume în afară de familia sa, pentru ea trăiește, pentru ea moare, dar aceasta este prea puțin înaintea lui Dumnezeu. Important este că părintele să știe de unde este familia sa, a Cui este familia sa, Cine este Acela Care îi hrănește familia -prin soare și prin păsări și prin plante și prin grâu și prin cereale. Cine? Domnul și Ziditorul! Iar el nu are când! Toată grija lui este pentru familie, nimic altceva nu vrea să știe. Ce păcat!

Ați auzit ceea ce a spus Domnul, căci S-a mâniat Dumnezeu pe acei oameni, pe astfel de oameni care nu privesc această lume ca cina îmbelșugată a lui Dumnezeu, așezată de El pentru neamul omenesc, ca oamenii să-L slăvească. Și Dumnezeu nu numai că a trimis făptura Sa, ci iată că a trimis și nenumărați Drepti ai Săi în Vechiul Legământ ca să le aducă aminte oamenilor de Dumnezeu, ca să-i cheme, spunându-le: Veniți, toate sunt gata. Oameni, ce așteptați, de ce nu lucrați dreptatea lui Dumnezeu în această lume? De ce nu lucrați după legea lui Dumnezeu și

după dreptatea dumnezeiască?

Domnul ne cheamă neîncetat, iar noi, iată, noi ca și cei trei oameni, ca cei trei chemați ne cerem scuze.

Când să mă mai gândesc și la Hristos? Iată, am averea asta și aceea, sau negoțul, sau un atelier meșteșugăresc, o fabrică; nu am când să mă gândesc la Hristos, la acea Viață veșnică, la acel Adevăr veșnic, la Dreptatea veșnică. Și eu, și tu, privim la noi înșine, la propria noastră viațuire, pentru care deseori lucrăm în felul acesta. De câte ori în cursul unei zile Îl uităm pe Dumnezeu, de câte ori în cursul unei săptămâni sau al unor luni întregi uităm că această lume este cina dumnezeiască, că în această lume Dumnezeu este Acela care dăruiește toate, și aerul, și soarele, și lumina. "Mulți sunt chemați", încheie Sfânta Evanghelie de astăzi, "dar puțin sunt aleși". Dumnezeu îi cheamă pe toți, dar cum vei răspunde tu chemării, aceasta depinde de tine. Dumnezeu te cheamă la Viața veșnică, la Dreptatea veșnică, la Dragostea veșnică și îți oferă Viața cea veșnică. De tine depinde dacă vei răspunde chemării.

(Sf. Iustin Popovici, Cuvinte despre veșnicie – Predici alese)